

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 145/13
Luxemburg, 7 noiembrie 2013

Hotărârea în cauzele C-199/12, C-200/12, C-201/12
X, Y, Z/Minister voor Immigratie en Asiel

Solicitanții de azil homosexuali pot constitui un grup social specific susceptibil de a fi persecutat ca urmare a orientării lor homosexuale

În acest context, existența, în țara de origine, a unei pedepse privative de libertate care sancționează actele de homosexualitate este în sine susceptibilă să constituie un act de persecuție cu condiția ca aceasta să fie aplicată efectiv

În temeiul unei directive europene¹ care se referă la dispozițiile Convenției de la Geneva², un resortisant al unei țări terțe care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, naționalității, opiniilor politice sau apartenenței la un anumit „grup social”, se află în afara țării al cărei cetățean este și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări, poate solicita statutul de refugiat. În acest context, actele de persecuție trebuie să fie suficient de grave prin natura sau prin caracterul lor repetat pentru a constitui o încălcare gravă a drepturilor fundamentale ale omului.

X, Y și Z sunt cetățeni din Sierra Leone, din Uganda și, respectiv, din Senegal. Aceștia urmăresc obținerea statutului de refugiat în Țările de Jos, susținând că sunt îndreptățiți să se teamă că vor fi persecutați în țările lor de origine din cauza orientării lor sexuale. Astfel, actele de homosexualitate constituie infracțiuni în cele trei țări și pot determina aplicarea unor sancțiuni severe, de la amenzi într-un cuantum ridicat până la detențiunea pe viață în anumite cazuri.

Raad van State olandez (Consiliul de Stat, Țările de Jos), sesizat cu judecarea cauzelor în ultimă instanță, a solicitat Curții să se pronunțe cu privire la evaluarea cererilor de acordare a statutului de refugiat în temeiul dispozițiilor directivei. Instanța națională solicită Curții să stabilească dacă resortisanții unor țări terțe care sunt homosexuali pot fi considerați ca formând un „anumit grup social” în sensul directivei. În plus, instanța națională urmărește să afle în ce mod trebuie să evalueze autoritățile naționale ceea ce constituie un act de persecuție pentru activități homosexuale în acest context și dacă incriminarea acestor activități în țara de origine a solicitantului, care poate determina aplicarea unei pedepse privative de libertate, constituie persecuție.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea consideră în primul rând că este cert că orientarea sexuală a unei persoane constituie o caracteristică atât de fundamentală pentru identitatea sa încât nu ar trebui să i se ceară să renunțe la aceasta. În această privință, Curtea admite că existența unei legislații penale care vizează în mod specific persoanele homosexuale permite să se constate că aceste persoane constituie un grup aparte ce este perceput ca fiind diferit de societatea înconjurătoare.

Cu toate acestea, pentru ca o încălcare a drepturilor fundamentale să constituie persecuție în sensul Convenției de la Geneva, aceasta trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate. Orice

¹ Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate (JO L 304, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 52).

² Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951, *Recueil des traités des Nations Unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954), intrată în vigoare la 22 aprilie 1954. A fost completată și modificată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967 și intrat în vigoare la 4 octombrie 1967.

încălcarea a drepturilor fundamentale ale unui solicitant homosexual de azil nu va atinge, așadar, în mod necesar, acest nivel de gravitate. În acest context, simpla existență a unei legislații care incriminează actele de homosexualitate nu poate fi considerată o atingere atât de gravă încât să se aprecieze că reprezintă o persecuție în sensul directivei. În schimb, o pedeapsa privativă de libertate care sancționează actele de homosexualitate poate, în sine, să constituie un act de persecuție directivă dacă este aplicată în mod efectiv.

În aceste condiții, atunci când un solicitant de azil invocă existența în țara sa de origine a unei legislații care incriminează actele de homosexualitate, revine autorităților naționale sarcina de a efectua o examinare a tuturor faptelor relevante privind țara de origine, inclusiv a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale țării de origine și a modului lor de aplicare. În cadrul acestei examinări, revine, printre altele, autorităților menționate sarcina de a stabili dacă, în țara de origine a solicitantului, pedeapsa privativă de libertate este aplicată în practică.

În ceea ce privește aspectul dacă nu este rezonabil să se pretindă solicitantului de azil, pentru a evita să fie persecutat, să își ascundă homosexualitatea în țara sa de origine sau să se arate rezervat în exprimarea acestei orientări sexuale, Curtea oferă un răspuns negativ. Aceasta apreciază că faptul de a impune membrilor unui grup social cu aceeași orientare sexuală să își ascundă această orientare este contrar recunoașterii înseși a unei caracteristici atât de fundamentale pentru identitate încât nu ar trebui ca persoanelor interesate să li se ceară să renunțe la aceasta. În opinia Curții, nu este așadar permis ca, pentru a evita să fie persecutat, să se pretindă unui solicitant de azil să își ascundă homosexualitatea în țara sa de origine.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106